

**”Este vremea muceniei !
Luptați până la capăt !
NU VĂ TEMEȚI!”**

„Nu primiți acest vaccin și nimic ce aduc nou puterile politice de azi.

... Aceștia sunt lupi răpitori, nu mai este o stăpânire aleasă, este o stăpânire antihristică, potrivnică lui Hristos.

... Cu martirajul copiilor a început Biserica lui Hristos, cu martirajul pruncilor, iată că începe și prigoana acestui veac de pe urmă. Dar socotesc că jertfa nevinovată a acestor copii nu va fi nelucrătoare, ci ea va da putere aleșilor Bisericii lui Hristos. Și cred că va fi o încununare a creștinismului prin jertfa copiilor nevinovați.

Este foarte periculos acum păcatul neștiinței; toți vedem pericolul în care ne găsim și suntem obligați să ne informăm și avem datoria de a informa și pe ceilalți frați ai noștri mai simpli și neajutorați. Nimeni nu va putea spune că nu a știut că vaccinul acesta este ucigaș... iar pentru cei care nu au știut cu adevărat, pentru aceștia Biserica, prin preoții și slujitorii ei, este responsabilă și va răspunde pentru sufletele lor. Omul vine să se formeze în Biserică și ce formare îi dăm noi, dacă propovăduim aceeași învățătură cu a statului antihristic? Biserica nu rămâne străină față de toată conjunctura aceasta politică și socială și este datoră să se implice atât în societate cât și în politică, atâta timp cât legile politice împiedică porunca lui Dumnezeu.

... Păi rolul preotului este numai să cunune și să înmormânteze? Nu. El este sarea pământului și lumina oamenilor. Ce lumină mai aduce, dacă el se supune legilor întunecate ale acestui veac? Iar dacă tace, înseamnă că refuză să aducă lumina oamenilor. Nu ei sunt urmașii apostolilor, cărora Mântuitorul le-a poruncit: „*Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura*”(Mc. 16:15)? **Nu le-a poruncit să tacă.** Dacă s-ar ridica o elită de preoți și de călugări, care într-adevăr să se angajeze în slujba Adevărului, atunci s-ar mai schimba situația.

... Important este să ne opunem tuturor antihriștilor și să murim demn; să nu avem o poziție de lașitate. Iar poporul cum să se mobilizeze, cum să aibă tărie duhovnicească, dacă nu are lideri?"

Părintele Justin Pârvu, Extrase din Interuiul din 7 octombrie, 2009, revista Atitudini nr. 8

"Trebuie să ne ținem tare de nevoieță pentru că o să căutăm momentele acestea și nu o să avem loc, nu o să avem odihnă și liniște să le mai facem. Trebuie să ne formăm de la început în duhul nevoieței și al osteneții.

Nu vă odihniți cu gândul că: „*eu mă spovedesc la părintele Stareț*” sau la cutare, nu lăsați lucrurile să meargă „pe sprânceană”, că atunci când o să vină lucrurile acestea grele peste noi va fi mult mai greu; că **acum au cam început ăștia constrângerile.** În Grecia sunt deja conflicte provocate de turci în legătură cu niște insule și nu-i exclus să înceapă și un război (n.n. -acest cuvânt al Părintelui este din 2011). Și noi așteptăm o „zarvă” din asta că poate mai întârzie planurile acestea cu cip-urile. Astea sunt o ispită tare mare. **Vor fi multe mijloace de constrângere, nu doar războaie, pentru că astea înrăutățesc viața omului, distrug și pierd orice liniște sufletească iar omul devine mai dur și mai sălbatic.** Puțini sunt aceia care își înobilează sufletul în încercări, cei mai mulți devin mai răi. **Dumnezeu le îngăduie spre pocăință dar puțini înțeleg.** Omul, în situații grele și excepționale, devine sălbatic. Ei bine, suferința aceasta să știți că este adevărata stare creștină.

Vremurile acestea sunt rele. În vechime nu veneau peste obștile monahale și peste asceți nici poliția, nici controalele de stat ca să-i tulbure pe monahi. Erau cumva mai liberi și mai de sine stătători. Noi însă la ora aceasta **trebuie să luptăm și cu cel văzut și cu cel nevăzut, să luptăm și cu tine, să luptăm și cu lumea și cu dracu.** S-au schimbat mult nevoile. Acum 50 de ani, de ex., nu se pomeneau atâtea boli organice, ori psihice – nu mai vorbesc, sau demonizări. Preoții aveau mult mai puține pomelnice și le pomeneau singuri sau cu diaconii și scoteau părțile pentru fiecare. Acum s-au înmulțit așa de mult încât sunt nevoiți și monahii să pomenească.

Înmulțirea personalului într-o mănăstire devine o povară. Contează mult și numărul viețuitorilor. Dacă sunt mulți și slabi este o povară. Dacă sunt puțini și oameni care în conștiința lor trăiesc realitatea duhovnicească și își dau seama de ei înșiși și iubesc să transpire puțin pentru Dumnezeu, într-adevăr aceștia fac mai mult decât cei mulți. De altfel, **generațiile acestea care vin, oferă oameni din ce în ce mai dificili și cu scadențe intelectuale și în puterea de judecată.** Vezi la monahii din zilele noastre atâtea ignoranță și răceală față de cele sfinte, lipsă de cunoștință și de bun simț, lipsă de formare și de frică de Dumnezeu. Pe vremea noastră erau cei mai mulți cu puțină școală, cu 3-4 clase, dar nu trecea iarna până nu făceau tot *Idiomelarul*. Acuma la strană sună vocile ca un clopot spart. Nu-i eleganța aceea a expresiei și a undulațiilor vocale. Cântarea este artă. Pe-atunci erau monahi foarte tineri, copiii care aveau o dragoste nemărginită

față de cântare. Nu exista să nu știi tu o *Slavă* sau *Ușile pocăinței*. Se cânta la două strane. Polieleul se cânta în mijlocul bisericii, cu tot soborul. Ieșeau preoții cu icoana în față. Ieșeau și diaconii cu două chivote pe umeri și cădeau biserica, era ca o podoabă îngerească.

Păi nu vedeți și sistemul acesta cât de perfid este, cât de evoluat, încât încearcă să-ți prindă și gândul, iar dacă îți atinge gândirea aici este și partea sufletească și-apoi când a reușit să intre satana pe firul acesta apăi să vedeți că nu este deloc ușor. În reeducarea de la Pitești și în general în sistemul comunist de detenție unde era atacul cel mai mare? În spirit. Trupul îl torturau și îl făceau una cu pământul, dar miza lor era sufletul. Acum sunt alte metode; dacă vrei un serviciu sau ceva te condiționează prin diverse lucruri: să te înscrii în cutare organizație sau lojă masonică (n.n. sau te obligă să primești salariul pe card sau te constrânge să te vaccinezi etc). În lupta asta anticreștină de veacuri s-a urmărit întotdeauna lepădarea de Hristos.

În Vechiul Testament îl avem pe Aaron care purta stele pe umeri și aceasta a rămas ca o consemnare a nevoinței în istoria poporului evreu. Mă gândesc că și steaua bolșevică tot de acolo se trage, ca un simbol care a fost preluat și pus pe frunte. **Probabil și cip-urile astea, dacă o să îngăduie Dumnezeu să vină peste noi, tot pe frunte se vor pune. Este destul de important pentru că aceasta va fi ca o mucenicie mai directă. Cred că numai mucenicia ne mai mântuiește, o ocazie mai fericită decât aceasta nici nu cred că există. Oasele noastre vor grăi. Chiar dacă vor fi aruncate pe undeva, acolo unde vor fi, vor lucra dacă au fost sălaș al Duhului Sfânt.**

Trebuie să păstrăm mintea limpede. Să nu ne intereseze dacă vom trăi bine sau rău, mult sau puțin, dacă vom dormi pe canapea sau pe o cioată, dacă vom sta în căldură sau frig. Sunt grele aceste vremuri pentru că și ispitele au devenit atât de subțiri, încât aproape că ating sufletul. Creștinii de altfel au aceeași șansă și mod de mântuire ca dintotdeauna, doar că în plus sunt și încercările acestea moderne și ascuțite ale supratehnicii. Altădată forța răului era legată de rugăciunea marilor trăitori, acum însă această forță este mult mai slobodă. **Lipsa de rugăciune face ca sufletul nostru să se umple de răutate.**

Cuvânt adresat maicilor din mănăstirea Paltin Petru-Vodă, 2011.

”Păi, rezistăm, uite așa. Ai văzut cum mai sunt niște trăistari din ăștia așa pe ici, pe acolo? Să fii fericită dacă ai să ajungi așa, și să te mântuiești. Sau o să-ți lași serviciul de director și de mare, mă rog, știu eu ce, și să iei un colț de ogor acolo, să lucrezi așa la milimetru, să scoți de acolo și sfecla, și porumbul, și fasolea și să trăiești într-un bordeiaș, unde să faci acolo rânduiala ta, mergi duminică la o biserică, s-ar putea să mergi la cine știe al câtelea sat, ca să găsești o biserică sau un preot care mai face o Liturghie curată*. Și o să vină vremea când o să te prigonească chiar ai tăi. „Mă, tu ești nebun, nu vezi că tot satul merge așa, și tu acum ce ai? Îți fi

tu mai sfânt decât celălalt?” Ş-atunci ai tăi din casă, că așa spune Mântuitorul, când vor fi vremurile acestea vă vor da în judecăți, vă vor da celor mari, vă vor judeca: copiii, părinți, tată, mamă, fii, fiice. Şi lucrurile acestea trebuie şi ele să se împlinescă, trebuie să le împlinescă cineva. Creştinismul nostru a mers așa cam într-o permanentă persecuție, așa a fost.

Dar dacă nu vom răbda prigoana din cauză că atunci, la momentul respectiv, vom fi prea slăbiți duhovnicește?

Dumnezeu te întărește numai să vrei oleacă să te ții, că Dumnezeu te întărește. Fiii lui Brâncoveanu au mers unul câte unul, ia, așa până la cel mai mititel. Şi câți alții în istoria asta a vieții nu au mai fost... în toate temnițele.

Şi eu, slavă Domnului, am fost într-o marginalizare permanentă, până astăzi. Nu-mi pasă mie de ei ...ei cu ale lor, eu cu ale mele. Că zice, mă ocup de nu ştiu ce mentalitate, tulbur lucrurile normale. Şi slavă Domnului, mă chinui așa cu bătrânețile mele. Şi pot spune orice despre mine. Eu mă gândesc la Domnul care a zis – Nu vă gândiți ce veți răspunde celor mai mari că Duhul lui Dumnezeu vă va da cuvânt. Așa e şi aici, noi suntem cu harul lui Hristos care ne întărește. Păi, ce, mergeau uriaşi în fața lui Dioclețian? Niște prăpădiți de creştini îi întorceau în cuvânt, de nu le putea sta nimeni împotriva.

“Îi fi tu împărat, dar eu am pe Împăratul Hristos, care-i şi peste tine.” Şi până la urmă îi convin-geau şi pe ei.

Dar dacă noi nu avem credința lor, ce facem?

Ți-o dă Dumnezeu. Să ne întărim această credință.

Dar ce să facem să ne întărim credința?

Pune mâna pe Biblie, ia viețile sfinților model. Prin cei slabi, măi, se dovedește puterea harului lui Dumnezeu, nu prin cei tari. Așa că stai liniștită, nu te teme. **Creştinul n-are de ce să se teamă, dacă are pe Mântuitorul Hristos lângă el, Stăpân şi Împărat. Mergeți cu El înainte şi nu vă temeți de ce vă vor spune vouă, nu vă temeți deloc!** Al Domnului este pământul şi stăpânirea Lui. Şi noi suntem creştini, a noastră-i toată împărăția şi asta de pe pământ şi cealaltă. Cu asta ne pregătim pentru cealaltă. Cum spune psalmistul: **„Domnul mă paște şi nimic nu-mi va lipsi”.** **Dacă El mă paște, ce mă mai tem eu că n-o să am de mâncare mâine. Dă Dumnezeu la fiecare.**

Oricum, vin foarte multe ştiri tulburătoare peste noi...

Intenția lor este ca să slăbească tăria noastră, să ne pună la îndoială, şi în felul acesta ne prăbuşim. În fine, trebuie să ne pregătim de orice, că e omul Bisericii, că e în afara Bisericii, noi cu noi trebuie să fim într-o unitate cât se poate mai apropiată, să ne ținem așa cât mai aproape unul de altul, să putem rezista așa mai ușor. Să nu ne dispersăm, **să nu ne lepădăm, să nu**

trădăm, să nu ne batjocorim, într-un cuvânt. **Să putem înfrunta primejdia cu o oarecare seninătate.** Când vezi că-i băga la îngheț pe cei patruzeci mucenici... nu-ți poți imagina cum să stai acolo și să vezi, cum te prinde frigul, cum te cuprinde ca niște menghine, așa, din toate părțile. Vezi, din 40 a ieșit unul totuși; s-a lăsat ispitit și a căzut. **I-a luat coroana altul care a pățimit pe loc.**

Ați spus că și casnicii noștri pot fi dușmani, spre mântuirea noastră. Cum trebuie să procedăm, să-i aducem pe calea cea bună sau să ne îndepărtăm de ei?

Să-i aducem pe calea cea bună, prin rugăciuni, prin tot efortul nostru, să-i dobândim pentru că nu ei sunt cei care devin **vrăjmașii noștri**, ci diavolii din ei care-i stăpânesc. Noi suntem datori să-i scoatem, să desatanizăm duhul acesta, să transformăm demonul care este, în înger; să transformăm omul din rău cum e, în bun.”

Justin Pârvu – ”Ne vorbește părintele Justin”

”Trebuie să ne ținem tare de nevoie pentru că o să căutăm momentele acestea și nu o să avem loc, nu o să avem odihnă și liniște să le mai facem. Trebuie să ne formăm de la început în duhul nevoinei și al osteneții.

Nu vă odihniți cu gândul că: „*eu mă spovedesc la părintele Stareț*” sau la cutare, nu lăsați lucrurile să meargă „pe sprânceană”, **că atunci când o să vină lucrurile acestea grele peste noi va fi mult mai greu; că acum au cam început ăștia constrângerile.** În Grecia sunt deja conflicte provocate de turci în legătură cu niște insule și nu-i exclus să înceapă și un război (n.n. -acest cuvânt al Părintelui este din 2011). Și noi așteptăm o „zarvă” din asta că poate mai întârzie planurile acestea cu cip-urile. Astea sunt o ispită tare mare. **Vor fi multe mijloace de constrângere, nu doar războaie, pentru că astea înrăutătesc viața omului, distrug și pierd orice liniște sufletească iar omul devine mai dur și mai sălbatic. Puțini sunt aceia care își înobilează sufletul în încercări, cei mai mulți devin mai răi. Dumnezeu le îngăduie spre pocăință dar puțini înțeleg. Omul, în situații grele și excepționale, devine sălbatic. Ei bine, suferința aceasta să știți că este adevărata stare creștină.**

Vremurile acestea sunt rele. În vechime nu veneau peste obștile monahale și peste asceți nici poliția, nici controalele de stat ca să-i tulbure pe monahi. Erau cumva mai liberi și mai de sine stătători. Noi însă la ora aceasta **trebuie să luptăm și cu cel văzut și cu cel nevăzut, să luptăm și cu tine, să luptăm și cu lumea și cu dracu.** S-au schimbat mult nevoile. Acum 50 de ani, de exemplu, nu se pomeneau atâtea boli organice, ori psihice – nu mai vorbesc, sau demonizări. Preoții aveau mult mai puține pomelnice și le pomeneau singuri sau cu diaconii și scoteau părțile pentru fiecare. Acum s-au înmulțit așa de mult încât sunt nevoiți și monahii să pomenească.

Înmulțirea personalului într-o mănăstire devine o povară. Contează mult și numărul viețuitorilor. Dacă sunt mulți și slabi este o povară. Dacă sunt puțini și oameni care în conștiința lor trăiesc realitatea

duhovnicească și își dau seama de ei înșiși și iubesc să transpire puțin pentru Dumnezeu, într-adevăr aceștia fac mai mult decât cei mulți. De altfel, **generațiile acestea care vin, oferă oameni din ce în ce mai dificili și cu scadențe intelectuale și în puterea de judecată.** Vezi la monahii din zilele noastre atâta ignoranță și răceală față de cele sfinte, lipsă de cunoștință și de bun simț, lipsă de formare și de frică de Dumnezeu. Pe vremea noastră erau cei mai mulți cu puțină școală, cu 3-4 clase, dar nu trecea iarna până nu făceau tot *Idiomelarul*. Acuma la strană sună vocile ca un clopot spart. Nu-i eleganța aceea a expresiei și a undulațiilor vocale. Cântarea este artă. Pe-atunci erau monahi foarte tineri, copii care aveau o dragoste nemărginită față de cântare. Nu exista să nu știi tu o *Slavă* sau *Ușile pocăinței*. Se cânta la două strane. Polieleul se cânta în mijlocul bisericii, cu tot soborul. Ieșeau preoții cu icoana în față. Ieșeau și diaconii cu două chivote pe umeri și cădeau biserica, era ca o podoabă îngerească.

Păi nu vedeți și sistemul acesta cât de perfid este, cât de evoluat, încât încearcă să-ți prindă și gândul, iar dacă îți atinge gândirea aici este și partea sufletească și-apoi când a reușit să intre satana pe firul acesta apăi să vedeți că nu este deloc ușor. În reeducarea de la Pitești și în general în sistemul comunist de detenție unde era atacul cel mai mare? În spirit. Trupul îl torturau și îl făceau una cu pământul, dar miza lor era/este sufletul. Acum sunt alte metode; dacă vrei un serviciu sau ceva te condiționează prin diverse lucruri: să te înscrii în cutare organizație sau lojă masonică (n.n. sau te obligă să primești salariul pe card sau te constrânge să te vaccinezi etc). În lupta asta anticreștină de veacuri s-a urmărit întotdeauna lepădarea de Hristos.

În Vechiul Testament îl avem pe Aaron care purta stele pe umeri și aceasta a rămas ca o consemnare a nevoinței în istoria poporului evreu. Mă gândesc că și steaua bolșevică tot de acolo se trage, ca un simbol care a fost preluat și pus pe frunte. Probabil și cip-urile astea, dacă o să îngăduie Dumnezeu să vină peste noi, tot pe frunte se vor pune. Este destul de important pentru că aceasta va fi ca o mucenicie mai directă. Cred că **numai mucenicia ne mai mântuiește**, o ocazie mai fericită decât aceasta nici nu cred că există. Oasele noastre vor grăi. Chiar dacă vor fi aruncate pe undeva, acolo unde vor fi, vor lucra dacă au fost sălaș al Duhului Sfânt.

Trebuie să păstrăm mintea limpede. Să nu ne intereseze dacă vom trăi bine sau rău, mult sau puțin, dacă vom dormi pe canapea sau pe o cioată, dacă vom sta în căldură sau frig. Sunt grele aceste vremuri pentru că și ispitele au devenit atât de subțiri, încât aproape că ating sufletul. Creștinii de altfel au aceeași șansă și mod de mântuire ca dintotdeauna, doar că în plus sunt și încercările acestea moderne și ascuțite ale supratehnicii. Altădată forța răului era legată de rugăciunea marilor trăitori, acum însă această forță este mult mai slobodă. **Lipsa de rugăciune face ca sufletul nostru să se umple de răutate.**

Pr. Arhimandrit Justin Pârvu - Cuvânt adresat maicilor din mănăstirea Paltin Petru-Vodă, în 2011.

*Mai multe despre ce spun Sfinții Părinți, la: <http://romanortodox.info> CITEȘTE, IA AMINTE ȘI DĂ MAI DEPARTE !!!